

Falusi Márton

Borközi rejtekút

Butéliádtól elpoharazgatok
épig, karéjlik borközi rejtekút,
göröngyein beléd botolhat
nyelvem, Uram, ha kegyelmed árad.

Társam Kaposváron, Gecsemáne-kert
zöldhályogot sűrít szeme fényein,
olajliget mirhája pulzust
ver szaporán a mobilkijelzőn.

Pötyögve hírt tenyérbe cigányleány
jósolta, hogy csak úgy araszolhatok
fatörzsekig, ha nem tapinthat
téged ikonra fölesküdt ujj.

Betűvető maroktelefon csörög,
próbára tesznek vérbeli démonok
provanszi hölgykultuszt, lovaggá
kézitusám üt onáni csúcson.

Est száll le kettőnk drapp nyoszolyájaként,
túloldalára húzod a fekhelyét,
ne érjem el, közénk telepszél,
bomlik a pirkadat ágyneműnkön.

Közvetlenül szólsz, egy faluból való
velem beszéded, Thália papjai
se fejtik meg, hová lyukad ki
Harlekin, engem ígéz levélben.

Színházi évad vége ha eljövend,
nem tántorítja vissza katarzisa
elismeréseket besöprő,
nap nap utáni előadásnak.

Nő, férfi egyként állati sorban él,
s feledve, hogy Szolón eladósodó
athéniak terhét lerázta,
banki hitelt kamatozva törleszt.

Distinkciót nem téve nemünk szerint
arcélbe metszed képedet, Istenem,
Horatius nyájas szivéből
Biblia büntudatát fakasztod.

Mértékem antik, kánona megtörik,
honfit tüzelni rest, defetista dal
zeng ajkamon, s mit Szókratész tilt,
rombolok állami összetartást.

Halld hát fohászom, színehagyott, alélt,
karózza forma, nyaklik a szégyenem,
hajlok fölé vitézi másnap
bornehezét, sisakot viselvén.

Barbárok ércén nem fog a kardcsapás,
terrorcselekmény, bombatalálat ér
koncertet, elnémult szerelmem,
magvaszakadtan alább hanyatlok.

Nincs otthonom, vágy úz felelőtlenül,
midőn erős vár szirtjeiről ledől,
dögkútba vész éhünk, a hűség
ittasodik, de nem oltja szomját.